

[Ivar Nørgaard]

rente her spiller en større rolle, og specielt de lønmodtagere, der skal bo i de boliger, der kan bygges nu, har ikke nogen forventninger om et senere større afkast. Hvis de skal sammenstille deres forventede realløn med den høje realrente, der bliver pålagt dem, når de bygger et hus eller flytter ind i en lejlighed, spiller realrenten en rolle.

De tal, økonomiministeren nævnte, viser jo, at Danmark har rekord i Europa. Der var ikke et eneste europæisk land, der havde en realrente, der var over 8, og vores allernærmeste økonomiske nabo, den, der kører mest af papirerne på vores børser, vesttyskerne, har altså, som økonomiministeren oplyste, en realrente på 5 pct., mens vi har en på 8 pct. Den liberalisering, som økonomiministeren er så glad for, kunne vi derfor godt tænke os at få analyseret nærmere. Hvilke virkninger har den seneste liberalisering haft ikke alene på, hvad der rent faktisk er sket med realrenten, men også på, hvilket råderum vi har i fremtiden for at påvirke realrenten i nedadgående retning?

Til allersidst skal jeg sige, at jeg selvfølgelig noterede med glæde, at økonomiministeren tillagde realrenteskatten så stor positiv betydning. Det er godt at høre den slags betragtninger fra en repræsentant for partiet venstre. Jeg husker, hvordan jeg i mange år har forsøgt at overbevise det parti om en sådan realrenteskat, men nu er det i hvert fald kommet så vidt, at selv ministeren roser denne realrenteskat og tilskriver den stor positiv betydning. Det takker jeg for.

Gammelgaard (KF):

Jeg er ganske enig med hr. Ivar Nørgaard i, at Danmark sætter rekord, og dér, hvor vi sætter rekord, er med hensyn til stigningen i industriinvesteringerne. Sammenlignet med andre europæiske lande har Danmark langt den største stigning i industriinvesteringerne. Fra marts-april 1983 til marts-april 1984 steg industriinvesteringerne herhjemme med 60 pct., mens EF-gennemsnittet var 13 pct. Holland kom os nærmest med en stigning på 29 pct. Det viser bl.a., at realrenten ikke har den betydning for investeringsmængden, som man tillægger den.

Der er brug for en erkendelse af – også i socialdemokratiet og i socialistisk folkeparti – at de samlede omkostningers størrelse og

afsætningsmulighederne er afgørende for, om virksomhederne investerer og dermed opretter nye arbejdspladser eller ej.

Så synes jeg i øvrigt, det var interessant at høre hr. Ivar Nørgaards udredning af, hvad der var den socialdemokratiske baggrund for at være vedhæng til SFs forslag om et pengepolitisk udvalg, for da SF lancerede tanken om et pengepolitisk udvalg, skete det bl.a. i form af nogle udtalelser af hr. Rahbæk Møller i TV-Avisen, hvor han gjorde opmærksom på, at det, der var SFs bevæggrund, var, at man ligesom i Sverige ønskede en ordning her i Danmark, hvorefter de finansielle institutioner skulle placere deres midler i lavt forrentede statsobligationer.

Rahbæk Møller (SF):

Når hr. Gammelgaard kommer med tallene for, hvor meget investeringerne er steget her i landet sammenlignet med andre lande, skal vi lige huske på, at vi havde det største fald i investeringerne blandt OECD-landene fra 1979 til 1982, nemlig, så vidt jeg husker, fra 17 til 10 pct. af bruttonationalproduktet. Vi forlod helt det almindelige niveau i resten af OECD. Der skete også dér en svækkelse, men af en helt anden størrelsesorden, og så er det indlysende, at når der er kommet lidt fremgang, kan vi også præstere de største procentvise stigninger, men vores investeringsniveau er fortsat et af de laveste i OECD.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Hr. Rahbæk Møller sagde, at så vidt han kunne høre, var VS' kritik af forslaget stort set, at vi ikke bryder os om, at udvalget også skulle pege på egnede administrative midler. For at klargøre det vil jeg godt sige, hvad vores kritik går på.

Den går ud på, at vi frygter, at et sådant udvalg, ikke mindst fordi det skal være hurtigt arbejdende, får en meget skæv og dermed også en meget ufrugtbar sammensætning, som selvfølgelig vil få indflydelse på, hvad det er for nogle administrative midler, man peger på. Jeg mener, at man får mest ud af et udvalgsarbejde, når de folk, der sidder i udvalget, er så uafhængige som overhovedet muligt og har mulighed for virkelig at grave i dybden med problemerne, og det, vi herinde og også folk udenfor, der vil diskutere, hvad